

Arrest

nr. 217 895 van 5 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 3 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 16 mei 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 december 2018 met referentnummer 80602.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 januari 2012 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in België in. Op 19 december 2014 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 28 augustus 2015, bij arrest nr. 151 391,

weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 27 januari 2016 dient de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in, maar deze wordt uiteindelijk negatief afgesloten, bij arrest van de Raad nr. 191 755 van 8 september 2017.

1.2 Op 13 augustus 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 15 december 2015 onontvankelijk verklaard. Het tegen deze beslissing gerichte beroep wordt op 27 mei 2016, bij arrest nr. 168 643, door de Raad verworpen.

1.3 Op 8 januari 2018 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4 Op 16 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 21 november 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.01.2018 werd ingediend door:

*F(...) S(...) Ba(...), E(...) (R.R.: (...))
bij DVZ ook gekend als: Fa(...) C(...) B(...), I(...)
geboren te (...) op (...)
nationaliteit: Egypte
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 12.01.2012 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 28.08.2015 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). Op 27.01.2016 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Op 17.10.2016 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) om deze asielaanvraag in overweging te nemen, doch deze beslissing werd op 18.01.2017 door de RW vernietigd. Hieropvolgend nam het CGVS op 06.04.2017 een nieuwe beslissing van niet in overwegingname van de asielaanvraag. Betrokkene diende tegen deze beslissing opnieuw een beroep in bij de RW. De RW verwierp dit beroep echter op 08.09.2017. Voor wat betreft het feit dat de eerste asielprocedure iets meer dan 3 jaar en 7 maanden heeft geduurd en de tweede iets meer dan 1 jaar en 7 maanden, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier, dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op gelijk welk recht op verblijf dan ook. Immers, het kan de asielinstanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

Betrokkene beweert dat hij als Koptisch christen nog steeds vreest voor zijn leven en vrijheid bij een mogelijke terugkeer naar Egypte. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat hij als Koptisch christen nog

steeds vreest voor zijn leven en vrijheid bij een mogelijke terugkeer naar Egypte volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus eveneens niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder verklaart betrokkene dat hij een vaste relatie heeft met mevrouw E(...) S(...) (ov: (...)), dewelke over een legaal verblijf beschikt (A-kaart). Uit de gegevens van het rijksregister van betrokkene blijkt verder dat hij sinds 28.03.2018 wettelijk samenwoont met mevrouw E(...). Er dient echter gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale en/of privé relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn 'partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Tot slot, wat betreft het aangehaalde argument dat er geen feiten van delictuele aard voorhanden zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)"

1.5 Op 16 mei 2018 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 21 november 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) De heer,
Naam, voornaam: F(...) S(...) Ba(...), E(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Egypte

bij DVZ ook gekend als: Fa(...) C(...) B(...), I(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 05.10.2017 te verlaten. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht *“wat een schending uitmaakt van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen”, van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).*

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan het verblijf geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Eisende partij heeft effectieve en genestelde banden met België. Hij verblijft samen met zijn partner sedert 2012 ononderbroken op het grondgebied en heeft in die periode zijn leven opgebouwd in België. Eisende partij heeft gedurende een ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

In deze omstandigheden staan de hechte banden met België manifest vast en kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich neer worden neergelegd.

Doordat eisende partij een bevel werd betekend, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Eisende partij zou met name het nodige hebben kunnen doen om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

** Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn familiaal leven in België heeft opgebouwd, valt zijn situatie ook onder artikel 8 EVRM.*

“Artikel 8 EVRM: (...)

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar zijn land van oorsprong te repatriëren?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verwerende partij heeft nagelaten om het familieleven van eisende partij op één of andere wijze te beoordelen en deze te beantwoorden.

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

Het middel is ernstig en gegrond”

2.2 Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting niet steeds duidelijk maakt of zij zich richt tegen de eerste, tegen de tweede bestreden beslissing of tegen beide bestreden beslissingen. De Raad gaat er dan ook van uit, in het geval de verzoekende partij dit niet nader specificeert, dat haar betoog tegen beide beslissingen is gericht.

De verzoekende partij verwijst naar de schending van “de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen”, maar laat na aan te geven welke specifieke bepaling van de vreemdelingenwet zij precies geschonden acht. Ook voert zij de schending aan van het vertrouwensbeginsel, maar zet zij niet uiteen op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel schendt. In beide mate is het enig middel niet ontvankelijk. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt

geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Met betrekking tot de formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) wijst de Raad erop dat deze artikelen de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, niet in deze beslissingen zouden zijn opgenomen. De verzoekende partij voert ook niet aan dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing niet omtrent alle door haar in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen zou hebben gemotiveerd. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Tevens voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel (met inbegrip van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”) wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (*cf.* RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, en tevens in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Het voormelde artikel 9bis luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, met name of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- en privéleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (*cf.* RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

De verzoekende partij voert aan dat zij effectieve en genestelde banden met België heeft, dat zij samen met haar partner sedert 2012 ononderbroken op het grondgebied verblijft en dat zij in die periode haar leven heeft opgebouwd in België. Zij stelt dat zij gedurende een ruime periode haar familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft, dat in deze omstandigheden de hechte banden met België manifest vaststaan en dat haar dossier niet zomaar door de gemachtigde naast zich neer kan worden gelegd. Zij geeft aan dat de gemachtigde, door haar een bevel te betekenen, het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Ook voert zij aan dat het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel werden geschonden, doordat niet in alle redelijkheid een beslissing werd genomen.

Daarnaast beroept zij zich op een familiaal leven met haar partner, mevrouw S. E., die over een legaal verblijf in België beschikt.

Uit het voorgaande kan worden afgeleid dat de verzoekende partij zich zowel op een privéleven als op een familieleven in België beroept. Bijgevolg moet in de eerste plaats worden nagekeken of er een privé- en/of gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Het voormelde artikel 8 definieert de begrip 'privéleven' en 'gezinsleven' niet. Dit zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privé- en/of gezinsleven, is een feitenkwestie. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissingen zijn genomen (*cf.* EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Finland*, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Grote Kamer, Slivenko/Letland*, §§ 95-96).

In casu stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot loutere beweringen dat zij gedurende een ruime periode haar sociaal en cultureel leven in België heeft en dat de hechte banden met België manifest vaststaan. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij inderdaad sinds 2012 in België verblijft, maar uit haar betoog blijkt niet op grond waarvan zij aanneemt dat uit dit loutere feit een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou voortvloeien. De Raad merkt op dat de verzoekende partij ook in het kader van haar aanvraag van 8 januari 2018 om machtiging tot verblijf slechts zonder meer aangaf dat de banden met België inmiddels zo hecht zijn geworden dat een verbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken. Zij voegt in dit verband echter geen enkel stuk bij, zodat zij zich ook in dit verband tot loutere beweringen heeft beperkt.

Aangezien de verzoekende partij het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk kan maken, kan zij ook niet aannemelijk maken dat sprake zou zijn van een inmenging in dit privéleven. Nog los van het bestaan van een privéleven in de zin van het voormelde artikel 8, aangezien uit het bovenstaande is gebleken dat de verzoekende partij haar hechte banden met en haar sociaal en cultureel leven in België hoe dan ook niet aannemelijk maakt, kan zij ook niet aannemelijk maken dat de tweede bestreden beslissing in dit licht het zorgvuldigheidsbeginsel zou schenden, of dat de bestreden beslissingen disproportioneel of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Ten slotte voert de verzoekende partij in dit verband nog aan dat de gemachtigde er zich *in casu* toe heeft beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissingen, zonder verdere vraagstelling tot het leveren van bijkomende inlichtingen. De Raad merkt echter op dat de verzoekende partij niet aantoonbaar welk belang zij bij dit onderdeel van het enig middel heeft. De eerste bestreden beslissing is immers het gevolg van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die de verzoekende partij op 8 januari 2018 indiende. In het kader van een wederkerig bestuursrecht komt het toe aan de aanvrager van de verblijfsmachtiging om op zorgvuldige wijze alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde verblijfsmachtiging te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809; RvS 28 april 2008, nr. 182.450). *In casu* maakt de verzoekende partij niet duidelijk welke andere informatie dan de informatie die zij reeds in het kader van de voormelde aanvraag van 8 januari 2018 overmaakte, zij bijkomend zou hebben overgemaakt. Bovendien kan het niet voldoen aan de hoorplicht hoe dan ook slechts dan tot de vernietiging van een beslissing leiden, indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie had kunnen aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen. De verzoekende partij laat echter na aan te geven, laat staan aan te tonen, welke bijkomende informatie zij had kunnen leveren die de beide bestreden beslissingen had kunnen wijzigen. De verzoekende partij maakt op beide vlakken dan ook niet duidelijk welk voordeel zij wenst te halen uit de gegrondheidsverklaring van dit onderdeel van het enig middel, zodat het in deze mate onontvankelijk is.

Met betrekking tot het gezinsleven met mevrouw S. E. stelt de Raad vast dat de gemachtigde dit gezinsleven niet betwist. In de eerste bestreden beslissing wordt erop gewezen dat uit de gegevens van het rijksregister van de verzoekende partij blijkt dat zij sinds 28 maart 2018 wettelijk samenwoont met mevrouw E. Ook erkent de gemachtigde uitdrukkelijk dat mevrouw E. over een legaal verblijf (A-kaart) beschikt. Uit gegevens van het administratief dossier van 13 april 2018 blijkt dat aan mevrouw E. op 24 oktober 2013 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en dat haar bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister – tijdelijk verblijf (zijnde een A-kaart) intussen al tweemaal werd verlengd.

De verzoekende partij stelt zich de vraag hoe de gemachtigde kan verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om haar naar haar land van oorsprong te repatriëren. Zij geeft verder aan dat uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven overigens niet alleen een plicht voortvloeit voor de overheid om zich van inmenging te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven. Ten slotte voert de verzoekende partij aan dat bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij haar zou worden veroorzaakt door het feit dat zij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten en anderzijds het door de gemachtigde nagestreefde legitieme doel. Zij besluit dat de gemachtigde heeft nagelaten om haar familieleven op één of andere wijze te beoordelen en “*deze te beantwoorden*”.

De Raad wijst erop dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd in het licht van

artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij gaat hierop echter in het geheel niet concreet in, zodat zij niet aannemelijk kan maken dat deze belangenafweging niet voldoende is of dat de gemachtigde hierdoor op een andere manier zijn verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM zou schenden. Bijgevolg betwist de verzoekende partij ook op geen enkele manier de vaststelling van de gemachtigde dat zij niet aantoonbaar dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn om haar naar het land van herkomst te vergezellen om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing wijst de Raad erop dat deze inderdaad geen motivering met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekende partij bevat. De verzoekende partij zet echter niet uiteen waarom de hogervermelde motieven van de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag werd genomen en ter kennis gebracht als de tweede bestreden beslissing, niet ook in het licht van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zouden volstaan.

De verzoekende partij kan niet aannemelijk maken dat de gemachtigde met betrekking tot haar gezinsleven met mevrouw S. E. kennelijk onredelijk, onzorgvuldig, disproportioneel en/of in strijd met artikel 8 van het EVRM zou hebben gehandeld.

Op de overige motieven van de bestreden beslissingen gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE